



Republika Hrvatska  
Općinski sud u Osijeku  
Europske avenije 7  
31000 Osijek

Poslovni broj: P-1151/2024-24

## U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

### P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji Kameliji Matijašević, u pravnoj stvari tužitelja Marina Novakovića iz Tenja, Osječka 9, OIB:88941352928, zastupan po punomoćnici Ivani Mandić, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika OTP Leasing d.d., Zagreb, Petrovaradinska 1, OIB:23780250353, zastupan po punomoćniku Petru Markoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Eterović, Šarac i Topić iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 12. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice, te punomoćnika tuženika, uz javnu objavu dana 18. lipnja 2026.,

### p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim odredba 5. Ugovora o operativnom leasing broj 1101510 od 24.10.2007. u dijelu koji glasi:

„Obroci naknade za leasing plaćaju se u kunsjoj protuvrijednosti koristeći prodajni tečaj CHF-a za devize OTP Banke d.d. na dan plaćanja.“

II. Utvrđuje se ništetnim odredba 6.3 Općih uvjeta ugovora operativnom leasingu OL-POK-01 društva OTP Leasing d.d. kao sastavnog dijela Ugovora o operativnom leasing broj 1001510 od 24. Listopada 2007. zaključenog između tuženika OTP LEASING d.d., Petrovaradinska ulica 1, Zagreb, OIB: 23780250353, kao Davatelja leasinga i tužitelja MARINA NOVAKOVIĆA, Osječka 9, Tenja, OIB: 88941352928, kao Primatelja leasinga koja glasi:

“6.3. visinu naknade za leasing određuje Davatelj leasinga prema visini kupovne cijene objekta leasinga i svim izdacima, troškovima i posebnim naknadama koje je podmirio u vezi s poslom leasinga, a koji ulaze u naknadu za leasing, trajanju leasinga, vrijednosti dodatnih usluga uključenih u leasing koje financira Davatelj leasinga te elementima financijskog karaktera. Elementi financijskog karaktera su: visina kamatne stope (koje je promjenjiva u skladu s internim aktima Davatelja leasinga), visina valutnih razlika koje proizlaze iz svođenja plaćanja u drugim valutama na ugovornu valutu, ako se plaćaju kroz naknadu za leasing, te drugi financijski elementi koje odredi Davatelj leasinga.”

III. Utvrđuje se ništetnom odredba 6.5. Općih uvjeta ugovora operativnom leasingu OL-POK-01 društva OTP Leasing d.d. kao sastavnog dijela Ugovora o operativnom leasing broj 1001510 od 24. Listopada 2007. zaključenog između tuženika OTP LEASING d.d., Petrovaradinska ulica 1, Zagreb, OIB: 23780250353, kao Davatelja leasinga i tužitelja MARINA NOVAKOVIĆA, Osječka 9, Tenja, OIB: 88941352928, kao Primatelja leasinga koja glasi:

„Ako je valuta obveze u Ugovoru o leasingu izražena u stranoj valuti, Primatelj leasinga će plaćanja obroka naknade za leasing vršiti u kunskoj protuvrijednosti u skladu s ugovorenom valutnom klauzulom. Ako primatelj leasinga ne izvrši plaćanje u kunskoj protuvrijednosti na dan dospijeca, onda je dužan plaćanje izvršiti u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja.,,

IV. Utvrđuju se ništetnim odredbe 7.1., 7.2. i 7.3. Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu OL-POK-01 društva OTP Leasing d.d. kao sastavnog dijela Ugovora o operativnom leasing broj 1001510 od 24. Listopada 2007. zaključenog između tuženika OTP LEASING d.d., Petrovaradinska ulica 1, Zagreb, OIB: 23780250353, kao Davatelja leasinga i tužitelja MARINA NOVAKOVIĆA, Osječka 9, Tenja, OIB: 88941352928, kao Primatelja leasinga koje glase:

“7.1. Davatelj leasinga ima pravo uskladiti naknadu za leasing u slučaju promjene bilo kojeg elementa na temelju kojeg određuje visinu naknade za leasing (toč. 6.3.), i to neovisno o tome kada su se promjene glede tog elementa dogodile.

7.2. Davatelj leasinga će usklađenje izvršiti na jedan od sljedećih načina:

- a) – određivanje/izmjena visine akontacije
- b) - izmjena visine iznosa obroka naknade za leasing
- c) – određivanje dodatnog jednokratnog iznosa naknade za leasing.

7.3. Davatelj leasinga će obavijestiti Primatelja leasinga o tome da je izvršio usklađenje naknade za leasing; u slučajevima iz toč. a) i c) prethodnog stavka izdat će poseban račun i pozvati Primatelja leasinga da ga podmiri u roku naznačenom u računu a u slučaju iz toč. b) prethodnog stavka dostavit će obavijest o izmjeni visine obroka. U vezi s usklađenjem neće se sačinjavati dodatak Ugovora o leasingu.“

V. Nalaže se tuženiku OTP LEASING d.d., Petrovaradinska ulica 1, Zagreb, OIB: 23780250353 isplatiti tužitelju MARIN NOVAKOVIĆ, Osječka 9, Tenja, OIB: 88941352928 iznos od 4.415,92 eura (četritisućečetristopetnaesteuradevedesetdvacenta) uvećano za pripadajuće zatezne kamate koje teku na svaki pojedini iznos od dospijeca do konačne isplate i to od dospijeca do 31.07.2015.g. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za 5 postotnih poena, a od 01.08.2015.g. do 31.12.2022.g. u visini koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do 29.12.2023. prema stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30.12.2023. prema stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je

na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, i to:

na iznos od 0,43 eur od 13.12.2007.g. do konačne isplate,  
na iznos od 9,07 eur od 07.02.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 18,66 eur od 19.03.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 18,66 eur od 19.03.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 13,32 eur od 08.04.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 4,89 eur od 30.05.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 7,13 eur od 09.07.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 8,05 eur od 16.07.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 2,32 eur od 27.08.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 5,00 eur od 10.09.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 14,49 eur od 15.10.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 33,09 eur od 12.11.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 26,67 eur od 04.12.2008.g. do konačne isplate,  
na iznos od 40,41 eur od 09.01.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 47,54 eur od 12.03.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 47,34 eur od 12.03.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 36,56 eur od 10.04.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 36,40 eur od 08.05.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 33,50 eur od 07.07.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 37,53 eur od 01.09.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 37,85 eur od 01.09.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 32,69 eur od 23.10.2009.g. do konačne isplate,  
na iznos od 43,36 eur od 21.01.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 45,11 eur od 25.02.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 46,27 eur od 22.03.2010.g. do konačne isplate,

na iznos od 53,01 eur od 31.03.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 52,28 eur od 03.05.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 51,93 eur od 03.05.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 51,92 eur od 03.05.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 51,92 eur od 03.05.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 77,16 eur od 30.06.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 82,51 eur od 27.10.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 82,00 eur od 24.11.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 94,32 eur od 09.12.2010.g. do konačne isplate,  
na iznos od 96,74 eur od 18.02.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 96,74 eur od 18.02.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 96,42 eur od 18.02.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 100,84 eur od 01.03.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 102,44 eur od 01.03.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 90,11 eur od 15.04.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 108,49 eur od 10.05.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 123,43 eur od 31.05.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 119,90 eur od 04.07.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 148,85 eur od 29.07.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 128,89 eur od 09.09.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 124,23 eur od 28.09.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 117,97 eur od 12.10.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 125,77 eur od 02.11.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 123,22 eur od 01.12.2011.g. do konačne isplate,  
na iznos od 129,07 eur od 11.01.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 135,89 eur od 20.02.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 134,10 eur od 16.03.2012.g. do konačne isplate,

na iznos od 134,16 eur od 08.05.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 137,73 eur od 21.05.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 138,35 eur od 13.06.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 134,62 eur od 10.07.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 132,47 eur od 22.08.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 125,69 eur od 14.09.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 132,23 eur od 17.10.2012.g. do konačne isplate,  
na iznos od 134,18 eur od 13.11.2012.g. do konačne isplate, u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tuženiku OTP Leasing d.d., Zagreb, Petrovaradinska 1, OIB:23780250353, da tužitelju Marinu Novakoviću iz Tenja, Osječka 9, OIB:88941352928, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 2.038,57 eura (dvijetisućetridesetosameurapedesetsedamcenti) sa zateznim kamatama tekućim od dana 18. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

IV. Odbija se preostali zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 250,00 eura (dvjestopedeseteura) s pripadajućim zateznim kamatama, kao neosnovan.

### Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika dana 27. studenog 2024. podnio tužbu sa tužbenim zahtjevom kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o operativnom leasingu i Općih uvjeta kako je navedeno pod I.-IV. Izreke, te isplatu iznosa od 3.531,21 eura s pripadajućim zateznim kamatama, uz zahtjev za naknadu parničnog troška, koju obrazlaže navodeći da je dana 24. listopada 2007. kao odvjetnik Primatelj leasinga zaključio s tuženikom kao Davateljem leasinga Ugovor o operativnom leasingu broj 1001510 s Općim uvjetima ugovora o operativnom leasingu OL-POK-01, temeljem kojeg mu je tuženik kao Davatelj leasinga kao Primatelju leasinga financirao pribavljanje objekta leasinga, vozila AUDI A4 1,9 TDI PREMIUM, broj šasijske/serijske broje: WAUZZZ8E07A223190, godina proizvodnje 2007, te je navedenim ugovorom o leasingu ugovorena ukupna naknada za leasing u ukupnom bruto iznosu od 43.225,93 CHF. Tužitelj je predmetnu naknadu za leasing otplatio u cijelosti u 2012. godini. Iz sadržaja čl. 5. Ugovora o operativnom leasingu proizlazi kako je ugovorena valuta CHF te obračunavanje i usklađivanje naknade za leasing prema indeksu: 3MO LIBOR CHF. Istim člankom izričito je propisano: "Obroci naknade za leasing plaćaju se u kunskoj protuvrijednosti koristeći prodajni tečaj CHF-a za devize OTP Banke d.d. na

dan plaćanja.” Iz sadržaja Općih uvjeta proizlazi: „1.4. Davatelj leasinga slobodno donosi i mijenja interne akte na koje se pozivaju Opći uvjeti. ... 6.3. visinu naknade za leasing određuje Davatelj leasinga prema visini kupovne cijene objekta leasinga i svim izdacima, troškovima i posebnim naknadama koje je podmirio u vezi s poslom leasinga, a koji ulaze u naknadu za leasing, trajanju leasinga, vrijednosti dodatnih usluga uključenih u leasing koje financira Davatelj leasinga te elementima financijskog karaktera. Elementi financijskog karaktera su: visina kamatne stope (koje je promjenjiva u skladu s internim aktima Davatelja leasinga), visina valutnih razlika koje proizlaze iz svođenja plaćanja u drugim valutama na ugovornu valutu, ako se plaćaju kroz naknadu za leasing, te drugi financijski elementi koje odredi Davatelj leasinga....6.5. Ako je valuta obveze u Ugovoru o leasingu izražena u stranoj valuti, Primatelj leasinga će plaćanja obroka naknade za leasing vršiti u kunskoj protuvrijednosti u skladu s ugovorenim valutnom klauzulom. Ako primatelj leasinga ne izvrši plaćanje u kunskoj protuvrijednosti na dan dospijeca, onda je dužan plaćanje izvršiti u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja. ... 7. Usklađivanje naknade za leasing 7.1. Davatelj leasinga ima pravo uskladiti naknadu za leasing u slučaju promjene bilo kojeg elementa na temelju kojeg određuje visinu naknade za leasing (toč. 6.3.), i to neovisno o tome kada su se promjene glede tog elementa dogodile. 7.2. Davatelj leasinga će usklađenje izvršiti na jedan od sljedećih načina: a) – određivanje/izmjena visine akontacije b) - izmjena visine iznosa obroka naknade za leasing c) – određivanje dodatnog jednokratnog iznosa naknade za leasing. 7.3. Davatelj leasinga će obavijestiti Primatelja leasinga o tome da je izvršio usklađenje naknade za leasing; u slučajevima iz toč. a) i c) prethodnog stavka izdat će poseban račun i pozvati Primatelja leasinga da ga podmiri u roku naznačenom u računu a u slučaju iz toč. b) prethodnog stavka dostavit će obavijest o izmjeni visine obroka. U vezi s usklađenjem neće se sačinjavati dodatak Ugovora o leasingu.“ Prema navedenom, predmetnim Ugovorom o operativnom leasingu ugovorena je otplata leasing obroka u hrvatskim kunama prema prodajnom tečaju za CHF za devize OTP Banke d.d. na dan plaćanja. Međutim, prilikom zaključenja Ugovora o leasingu nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca jer u suprotnom ne bi pristao na njegovo zaključenje, a tuženik tužitelja nije upoznao sa svim rizicima sklapanja takvog Ugovora, čime je postupio nepošteno uslijed čega je nastala značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Pored navedenog, predmetnim Ugovorom o operativnom leasingu ugovorena je promjenjiva naknada koja ovisi o visini kamatne stope koja je promjenjiva u skladu s internim aktima Davatelja leasinga, ovdje tuženika, ali nije bio određen promjenjivi parametar odnosno nije bila određena struktura naknade te način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom (trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koja se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi). S obzirom na takvu formulaciju stope redovnih kamata, tužitelj je znao koliko ista iznosi samo u trenutku sklapanja ugovora, dok nije niti približno mogao ocijeniti u kojem će se smjeru u budućnosti kamatna stopa kretati. Slijedom navedenog, činidba iz Ugovora o operativnom leasingu nije određena niti određiva niti su u smislu članka 272. stavak 1. ZOO, ugovoreni podaci s pomoću kojih se može odrediti ili određena treća osoba koja bi određivala promjenu iznosa ukupne naknade, a ukupna naknada te pojedini iznos naknade koji se plaća određeni broj puta je po članku 36. stavak 1. točka 6. i 7. Zakona o leasingu bitni sadržaju ugovora o operativnom leasingu, radi čega je odredba Ugovora o operativnom leasingu broj 1001510 od 24. listopada 2007. o promjenjivoj kamatnoj stopi ništeta po članku 270. ZOO budući je ista neodređena i neodrediva. Rješenjem Hrvatske agencija za nadzor financijskih usluga u postupku posrednog nadzora pokrenutom po službenoj dužnosti nad poslovanjem leasing društva OTP Leasing d.d., Zagreb, Petrovaradinska 1, OIB: 23780250353 KLASA: UP/I 973-06/20-01/04 URBROJ: 326-01-50-52-521-21-6 od 22.

travnja 2021. godine, naloženo je OTP Leasing d.d. radi otklanjanja utvrđenih nezakonitosti i nepravilnosti u ugovorima o operativnom leasingu koji se sklapaju s promjenjivim leasing obrokom vezanim uz određeni promjenjivi parametar bude jasno određen način obračuna leasing obroka te način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom (trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koji se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi). Navedeno rješenje se odnosi na period u kojem su tužitelj i tuženik imali ugovorni odnos. Stav je HANFA-e iz navedenog rješenja da se kod ugovora o operativnom leasingu primjenjuje odredba čl. 52. st. 6. Zakona o leasingu koja propisuje kako ugovor o leasingu mora biti napisan na pregledan i razumljiv način primatelju leasinga, što u konkretnoj situaciji nije bio slučaj.. HANFA je u svom rješenju zaključila da se održavanjem nejasnih i nerazumljivih ugovornih odredbi proces obračuna i izmjene kamatnih stopa u Društvu odvija na nejasan i netransparentan način prema primateljima leasinga. Davatelj leasinga jednostrano je i selektivno povećao inicijalno ugovorene kamatne stope temeljem kojih je obračunavalo leasing rate/obroke pri čemu kao podlogu za navedeno nije imalo jasne ugovorne odredbe i opravdane razloge te o navedenim izmjenama nije na primjeren način obavijestilo primatelja leasinga. Tužitelj je dana 30. studenoga 2021. tuženiku poslao Dopis kojim temeljem rješenja HANFA-e od 22. travnja 2021.g. traži dostavu točnog podatka i jasan podatak prikaza obračuna svakog stvarno naplaćenog iznosa obroka za leasing s posebnom napomenom o više naplaćenom iznosu temeljem nezakonitog podizanja kamatne stope, kao i obračun zakonske zatezne kamate. Na navedeni dopis tuženik je tužitelju dostavio tužiteljevu dokumentaciju vezanu za Ugovor o leasingu te su istaknuli stav da tužitelj ne ostvaruje pravo na obeštećenje temeljem podizanja kamatne stope. Obzirom da je naknada za leasing ugovorena preniže određen način određenja promjenjive naknade za leasing, odnosno mjesečne rate leasinga što je suprotno članku 269. st. 2. koja propisuje da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, i članku 272. st. 1. ZOO, niti je napisan sukladno članku 36. stavak 4. ZL na pregledan i razumljiv način primatelju leasinga, odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i promjenjivoj naknadi leasinga u Ugovoru o operativnom leasingu broj 1001510 od 24. listopada 2007., ništetna je. Prema navedenom, razvidno je da u ugovoru o leasingu nisu jasno određene izmjene kamatnih stopa temeljem kojih je tuženik obračunavao leasing rate/obroke. Tuženik nije ugovorom točno odredio način izmjene kamatne stope koji bi bio jasan i poznat tužitelju te koji bi bio objektivne prirode na koji ugovorne strane ne bi svojevolumno mogle utjecati. Prema tome, primatelju leasinga, ovdje tuženiku, nisu na razumljiv način prezentirane njegove potencijalne obveze koje bi mogle dovesti do većih troškova kamata/leasing obroka od onih koje su inicijalno ugovorene. Slijedom navedenog, navedene odredbe općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu su nejasne, podložne su različitim tumačenjima te ostavljaju davatelju leasinga, ovdje tuženiku da na primatelja leasinga, ovdje tužitelja, prevali troškove koji nisu vezani uz financiranje aktivnih ugovora o leasingu. Tuženik OTP leasing, kao specijalizirani poslovni subjekt koji posluje po posebnom propisu – Zakonu o leasingu (tzv. lex specialis) dužan je imati za to posebno odobrenje, pa se ima primijeniti članak 10. stavak 2. ZOO kojim je određeno da se sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Stoga, kako je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora o leasingu, tada je Tuženik kao stjecatelj bio nepošten od dana stjecanja u smislu članka 1115. ZOO radi čega je dužan platiti i zatezne kamate jer je trebao postupati pažnjom dobrog stručnjaka po članku 10. stavak 2. ZOO. Navedeno je u skladu s pravnim shvaćanjem iz Rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-312/2022-4 od 14. studenog 2022. godine. Obzirom da je Tuženik nepošteni stjecatelj dužan je vratiti tako stečeni iznos po članku 323.

ZOO kojim je određeno da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, te platiti i zakonske zatezne kamate tužitelju od trenutka stjecanja po članku 1115. ZOO. S time u vezi tužitelj ovom tužbom traži isplatu iznosa tj. restituciju kao pravnu posljedicu ništetnosti, i to iznosa po osnovi promjenjive kamatne stope. Taj iznos je ujedno i iznos za koji je krivnjom tuženika umanjena imovina tužitelja tj. za koji je on oštećen radnjama tuženika. Predmetni Ugovor o leasingu predstavlja tipizirani potrošački ugovor o financiranju putem leasinga, a na ugovorne obveze između trgovaca i potrošača se primjenjuju odredbe čl. 269. do 272. ZOO-a, pa kako je tužitelj kao potrošač odnosno, fizička osoba koja je sklopila pravni posao izvan svoje trgovačke poslovne obrtničke ili profesionalne djelatnosti, sklopio Ugovor o leasingu, na njega se primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07.) koji je važio u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora. Tužitelj je kao potrošač (čl. 3. toč. 9. ZZZP) sklopio Ugovor o leasingu s tuženikom kao trgovcem te u vrijeme sklapanja ugovora nije imao nikakvu trgovačku, poslovnu, obrtničku ili profesionalnu djelatnost. Iz navedenog proizlazi kako je Ugovor o leasingu tipski ugovor i tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri obaviješten o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta odnosno, tuženik tužitelja prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora nije obavijestio pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula vezana uz švicarski franak, niti ga je obavijestio o svim bitnim parametrima vezanim za tu valutnu klauzulu. Tako, budući tuženik nije tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja visine mjesečne rate leasinga s valutnom klauzulom, niti mu objasnio rizik povećanja tečaja valute, činjenica je da je predmetna ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO te je, iako je u smislu odredbe čl. 22. ZOO dopušteno ugovarati valutnu klauzulu ali tuženik je prethodno na svom obrascu ugovora, na sadržaj kojega tužitelj nije imao mogućnosti stavljanja primjedbi, samovoljno odredio način isplate mjesečnih rata, ništetna. Pored navedenog, tuženik je, ugovarajući predmetnu odredbu, postupio suprotno zakonskim odredbama i povrijedio načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. ZOO kao i načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO a koja načela dovode do posljedice ništetnosti u smislu odredbi čl. 96. st. 1. i 102. st. 1. ZZZP. Poziva se na čl. 269. st. 2. i čl. 272. st. 1. ZOO, dok Ugovor o leasingu ne sadrži potrebne parametre za odlučivanje o sklapanju ugovora u valuti CHF zbog čega je, u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO, ništetna. Prema odredbi čl. 1. st. 3. Direktive vijeća 93/13 EEE od 5. travnja 1993. nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, kojom je u čl. 10. st. 2. propisano da se primjenjuje na sve ugovore sklopljene nakon 31. prosinca 1994., će se nepoštenim uvjetima smatrati one jednostrane odredbe koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti odnosi se na ugovornu odredbu koja mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama te se protiviti načelu savjesnosti i poštenja. Poziva se na čl. 96. ZZZP. U odnosu na potencijalno pitanje zastare u ovom konkretnom postupku, Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla (ex tunc), pozivom na odredbu čl. 1111. st. 1. i 2. ZOO. Kako



je tuženik sastavio predmetni Ugovor i isključivo on predložio prema unaprijed pripremljenom sadržaju taj Ugovor, pravilno je zaključiti kako je tuženik nepošteni stjecatelj te u smislu odredbi čl. 1111. i čl. 1115. ZOO mora vratiti, ne samo ono što je stekao na temelju ništetnih odredbi, već i platiti zateznu kamatu od dana stjecanja. Tužitelj predlaže u tijeku postupka provesti financijsko-knjigovodstveno vještačenje radi utvrđenja visine postavljenog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe čl. 1111. ZOO i čl. 323. st. 1. ZOO radi određivanja iznosa koji je tuženik dužan isplatiti tužitelju na osnovi ništetne odredbe glede valutne klauzule i promjenjive kamatne stope za koje je umanjena tužiteljeva imovina na temelju osnove koja je otpala i odnosi se na preplatu zbog promjene tečaja valute CHF i promjene kamatne stope u odnosu na dan sklapanja predmetnog Ugovora. Obzirom da je posljedica ništetnosti da svaka strana vraća ono što je primila temeljem takve ništetne odredbe, a iz sadržaja financijskih kartica tuženika OTP Leasing d.d. proizlazi da je tužitelj kao Primatelj leasinga po Ugovoru o operativnom leasingu broj 1001510 od 24. listopada 2007. godine tuženiku temeljem neodređene i ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule preplatio iznos naknade za leasing za ukupni iznos od 3.531,21 eur pa mu tužena toga taj iznos duguje sa pripadajućim zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu od dana 16. prosinca 2024. tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača, posebno s obzirom da se radi o plovilu (pravilno vozilu) znatne vrijednosti te činjenici da se radi o operativnom leasingu; ističe prigovor zastare i nedostatka aktivne legitimacije jer je evidentno da tužitelj nije potpisao ugovor kao fizička osoba već kao odvjetnik. Budući da je tužba podnesena od strane fizičke osobe, samim time tužitelj nema aktivnu legitimaciju za podnošenje tužbe. Navodi da tužitelj u tužbi traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o operativnom leasingu br. 1001510 sklopljenog dana 24.10.2007. u dijelu kojim se ugovara valutna klauzula vezana uz CHF te odredbe vezane za visinu kamatne stope te kao posljedica ništetnosti navedenih ugovornih odredbi traži isplatu iznosa od 3.531,21 eura. Navedenu ništetnost tužitelj traži iz razloga jer smatra da su navedene odredbe ugovora protivne Zakonu o zaštiti potrošača i Zakonu o obveznim odnosima te su time prekršena prava tužitelja kao potrošača. Pri tome se tužitelj poziva na presude iz kolektivnih sporova koje su vodile potrošačke udruge i koje su usmjerene na zaštitu isključivo potrošača i s njima povezanih ugovora, te su kao takve potpunosti neprimjenjive na trgovačke ugovore. Budući da je tužitelj kao odvjetnik sklopio s ovdje tuženikom trgovački ugovor, navedene presude i utvrđenja iz navedenih presuda se ne mogu primjenjivati na predmetni slučaj jer trgovački ugovori ne uživaju zaštitu Zakona o zaštiti potrošača i Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Također pozivanje tužitelja na presude iz kolektivnih sporova je promašeno i zbog članka 502. Zakona o parničnom postupku. Budući da su predmetne kolektivne tužbe pokrenuo Potrošač-hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, navedene udruge štite prava potrošača i samo se potrošači mogu na njih pozivati. Samim time tužitelj kao odvjetnik nije potrošač te se samim time ne može pozivati na navedene presude kao i na utvrđenja iz navedenih presuda, a sve sukladno čl. 502. ZPP-a. Dakle udruga potrošača koja je pokrenula navedene kolektivne sporove ne štiti interese U TRGOVAČKIM UGOVORIMA pa se samim time oni ne mogu pozivati na utvrđenja iz navedenih sporova. Također navedeni kolektivni sporovi se nikada nisu vodili protiv ovdje tuženika, već protiv osam banaka, pa se tužitelj u odnosu na tuženika ne može pozivati na utvrđenja koja su u navedenim postupcima utvrđena, budući da tuženik nije bio stranka postupka te kao takav nije vezan navedenom presudom. Isto tako tužiteljevo pozivanje na Zakon o zaštiti potrošača posve promašeno. Naime, predmetni ugovor je ugovor o operativnom leasingu, a Zakon o potrošačkom kreditiranju u čl. 3. st.1 toč. b) propisuje da se isti zakon ne primjenjuje na ugovore o operativnom leasingu osim kada isti propisuje

obveznu kupnju. Isto u ovom ugovoru zasigurno nije slučaj, a što proizlazi i iz odredbi ugovora, odredbi Zakona o leasingu (čl. 5 st. 3.). Nadalje, ugovor o operativnom leasingu je bitno različit od ugovora o kreditu te u istom nema mogućnosti stjecanju prava vlasništva nad objektom leasinga od strane primatelja leasinga. Stoga je Ugovor o operativnom leasingu po svojim karakteristikama blizak ugovoru o najmu, a nikako ne ugovoru o kreditu. Tako primatelj leasinga (ovdje tužitelj ) nije zajmoprimac niti primatelj kredita već isti plaća korištenje predmeta leasinga, a u slučaju raskida ugovora primatelj leasing vraća predmet leasinga, a u slučaju da primatelj leasinga za cijelo vrijeme trajanja leasinga uredno plaća naknadu za leasing, nakon isteka operativnog leasinga, ne postaje vlasnikom navedenog predmeta leasinga. Dakle, između ugovornih strana uopće nema neravnoteže odnosno upravo suprotno tuženik odnosno davatelj leasinga je u nepovoljnijem položaju. Tako je tuženik kao davatelj leasinga kupio predmet leasinga od treće osobe te primatelju leasinga navedeno vozilo dao na korištenje uz obvezu da primatelj leasinga plaća ugovorenu naknadu. Tuženik ponavlja da kod raskida ugovora o leasingu, primatelj leasinga vraća predmet leasinga, dok kod ugovora o kreditu, u slučaju raskida ugovora, ugovaratelj kredita vraća cijeli preostali kredit. Dakle, radi se o potpuno različitim vrstama ugovora pa pozivanje na razloge ništetnosti koji su navedeni u presudama koje se odnose na ugovore o kreditu, su u potpunosti neprimjenjive na konkretni slučaj. Samim time i posljedice aprecijacije i deprecijacije tečaja o kojima govori tužitelj, kod ugovora o kreditu i ugovora o operativnom leasingu su u potpunosti različite. Isto tako, kod ugovora o operativnom leasingu, iz naprijed navedenih razloga, ne postoji značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na koju se poziva tužitelj s pozivom na čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača, slijedom čega tuženik smatra tužbeni zahtjev u potpunosti neosnovanim. Također, tužitelj tvrdi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u CHF ništetna iz razloga jer tuženik nije tužitelju dao dovoljno informacija iz kojih on može procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Tuženik ističe kako kod ugovora o operativnom leasingu ne postoje znatne gospodarske posljedice za tužitelja zbog valutne klauzule u CHF odnosno tužitelj uopće nije obrazložio u čemu se one sastoje. Ponavlja se da u ovom slučaju se ne radi o ugovoru o kreditu već o ugovoru o operativnom leasingu pa samim time ne postoje rizici o kojima govori tužitelj. Sukladno svemu navedenom, odnosno temeljem jasnih zakonskih odredbi, na ugovore o operativnom leasingu se ne primjenjuje Zakon o potrošačima i srodni zakoni budući da je posao operativnog leasinga najbliži ugovoru o najmu, te nije oblik kreditiranja. Posebno ističemo kako je sam tužitelj izabrao vozilo koje je predmet leasinga te je na inicijativu tužitelja ovdje tuženik kupio navedeni predmet leasinga od treće osobe koju je opet tužitelj sam odabrao. Također tužitelj je odabrao ovdje tuženog između svih leasing društava te je upravo tužitelj izabrao sklopiti ugovor o operativnom leasingu, a ne ugovor o financijskom leasingu ili bilo kakav drugi ugovor. Također tužitelj je izabrao i valutu u kojoj će se sklopiti ugovor te je pribavio i ponudu za vozilo koje će ovdje tuženik kupiti a koje je bilo predmet leasinga. Dakle inicijativa je upravo na primatelju leasinga (ovdje tužitelju) a ne na davatelju leasinga te je primatelj leasinga aktivna strana u predmetnom sklapanju ugovora. Dakle upravo je tužitelj izabrao uvjete financiranja, valutu, vrstu leasinga kao i vozilo i cijenu navedenog vozila, te je mogao pregovarati o svim sastojcima ugovora o leasingu. Samim time navodi u kojima tužitelj tvrdi kako nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, u potpunosti je neistinit i suprotan samoj svrsi i prirodi ugovora o leasingu. tužitelj nije prezentirao ni jedan razlog za ništetnost predviđen Zakonom o obveznim odnosima, a koji zakon se jedino može primjenjivati u konkretnom slučaju, pa smatramo predmetnu tužbu u potpunosti neosnovanom. Napominjemo da je čl. 22. Zakona o obveznim odnosima propisana valutna klauzula te je ugovaranje iste u potpunosti sukladno Zakonu o obveznim odnosima te kao takva ista ne može biti

predmet ispitivanja ništetnosti. Ističe kako tužitelj u tužbi zanemaruje činjenicu da je ugovor sklopljen još 2007. te da su svi rokovi zastare prošli, prvenstveno zastara prava tužitelja vezana uz predmetni ugovor, a zatim, nesporno je da je većina spornih uplata izvršena prije više od tri godine.

3. Tužitelj tijekom postupka osporava navode tuženika iz odgovora na tužbu. Tužitelj kao odvjetnik ne predstavlja pravnu već fizičku osobu sukladno Zakonu o odvjetništvu te se u konkretnom slučaju ne radi o trgovačkom ugovoru. Slijedom toga, tužitelj je u Ugovoru o operativnom leasingu nastupao kao fizička osoba, a tuženik, kao davatelj leasinga, kao pravna osoba. U ugovoru se ne navodi da bi sporno vozilo bilo kupljeno za potrebe odvjetničke djelatnosti ili kakvog drugog obrta ili trgovačkog društva tužitelja ili druge djelatnosti. U ugovoru se ne navodi da bi sporno vozilo bilo kupljeno za potrebe odvjetničke djelatnosti ili kakvog drugog obrta ili trgovačkog društva tužitelja ili druge djelatnosti. Tužitelj je s tuženikom sklopio ugovor o leasingu kao fizička osoba, a za kupovinu vozila za osobne potrebe. Kroz cijelo vrijeme trajanja samog tog ugovora i plaćanja mjesečnih rata leasinga nikada nije bilo sporno između stranaka za što se objekt leasinga koristi, pa je jasno kako je tužitelj vozilo koristio za osobne potrebe kao fizička osoba, te za potrebe njegove obitelji. Obzirom se u konkretnom slučaju ne radi o trgovačkom ugovoru te je tužitelj automobil kao predmet leasinga koristio za osobne potrebe, to se utvrđuje kako se u konkretnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru. Stoga se i tužitelj može pozivati na utvrđenja iz tzv. kolektivnih tužbi. Činjenice da je tužitelj odabrao tužiteljevo leasing društvo te izabrao predmet leasinga, kao i valutu ugovaranja nije relevantno za utvrđenje ništetnosti valutne klauzule u Ugovoru o operativnom leasingu. Predmetni ugovor bio je ponuđen tužitelju kao naprijed formulirani i standardni ugovor tuženika o čijim se ugovornim odredbama nije pregovaralo niti je postojala mogućnost pregovaranja. Sve je učinjeno po principu "uzmi ili ostavi", kako prema tužitelju tako i prema drugim fizičkim osobama. Tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj ugovora, nije mu pružena nikakva informacija niti obavijest o rizicima niti su pojašnjene pojedine odredbe ugovora. Stoga su one nerazumljive za tužitelja, a u jednakoj mjeri su mu nerazumljivi opći uvjeti operativnog leasinga. Takve su odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovale su značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Pored navedenog, odredbe su nerazumljive i zato što tužitelj nije mogao niti može utvrditi promjene tečaja, a niti je tuženik tužitelja upozorio o značenju takve ugovorne odredbe i rizicima koji su uz nju vezani. Tako tuženik tužitelja nije upozorio da valutna klauzula sa švicarskim frankom nije isto što i valutna klauzula s eurom kao i da je ugovaranje uz valutu CHF daleko rizičnije. Tužitelj nije upozoren niti na činjenicu da HNB štiti tečaj kune u odnosu na tečaj eura ali ne i drugu valutu pa ni švicarski franak. Niti ga je upozorio da švicarski franak u vrijeme recesije naglo jača što je rizično za dužnike. Stoga tužitelj nije bio u mogućnosti donijeti valjanu i informiranu odluku o tome treba li ili ne sklopiti takav ugovor, odnosno je li oportuno ili ne prihvatiti rizik ugovaranja valutne klauzule, jer da je tomu suprotno, na isti ugovor nikada ne bi pristao. U takvom ponašanju tuženika se ogleda neobzirno, nesavjesno, nemoralno i nepošteno postupanje, što je konačno dovelo do toga da je tužitelj plaćao daleko veće obroke od onog kako je bilo početno ugovoreno te je na takav način nastala značajna neravnoteža pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja. Pored navedenog zakonodavstva zaštite potrošača, na sve ugovorne odnose pa tako i na konkretni ugovorni odnos stranaka primjenjuju se odredbe članka 269. do 271. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu ZOO) o činidbi kao objektu ugovorne obveze. Člankom 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima je određeno da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je odredbom čl. 270. ZOO-a propisano kako je ugovor ništetan ukoliko činidba nije moguća, dopuštena i određena ili odrediva. O spornim se

odredbama nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj valjano informiran o rizicima ugovaranja valute CHF, iz čega proizlazi kako odredbe o ugovaranju valutne klauzule u CHF u Ugovoru o operativnom leasingu i Općim uvjetima nisu odredive. Iz navedenog je jasno kako se radi o ništetnim odredbama.

4. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnost neposrednog pregovaranja s tuženikom o spornim odredbama Ugovora o operativnom leasingu i Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu, te statusa potrošača, je li od tuženika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na sporne odredbe, izvršio uvid i pročitao Ugovor o operativnom leasingu od 24.10.2007. (list 13. spisa), Opće uvjete ugovora o operativnom leasingu OL-POK-01 (list 14.-18. spisa), rješenje Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 22.04.2021. (list 19.-38.), Karticu partnera (list 39.-63.), Obavijest o promjeni leasing obroka (list 69.-82.), Izračun više plaćenog (list 83.-84.), proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje, te pročitao nalaz i mišljenje vještaka FINACIJE LB d.o.o. za usluge Bilje od 6.11.2025. (list 139.-147.).

5. Ocjenjujući svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku, a prema svom uvjerenju, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje da je ništetan dio odredbe 5. Ugovora o operativnom leasingu od 24.10.2007. kojim su novčane obveze koje proizlaze iz Ugovora izražene u CHF, a ispunjavaju se plaćanjem u hrvatskim kunama koristeći Prodajni tečaj CHF za devize OTP Banke d.d. na dan plaćanja, dakle, u dijelu kojim je ugovorena primjena valutne klauzule vezane uz tečaj CHF; kao i odredbe Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu OL-POK-01, koji su sastavni dio Ugovora o operativnom leasingu i to odredba 6.3. o visini kamatne stope prema vlastitim internim aktima tuženika, odredba 6.5. o plaćanju u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju, te odredbe 7.1., 7.2. i 7.3. o jednostranom usklađivanju naknade, kao i zahtjev za isplatom iznosa od 4.415,92 eura s osnova ništetne valutne klauzule, s pripadajućim zateznim kamatama.

7. Među strankama nema spora:

- da je tužitelj kao odvjetnik i Primatelj leasinga s tuženikom kao Davateljem leasinga, dana 24. listopada 2007. sklopio Ugovor o operativnom leasingu broj 1101510, radi financiranja pribavljanja objekta leasinga – vozila Audi A4 1,9 TDI Premium,

- da Opći uvjeti operativnog leasinga OL-POK-01, čine sastavni dio Ugovora o operativnom leasingu,

- da Ugovor traje 60 mjeseci,

- da je nabavna vrijednost vozila neto/bruto 38.399,16 / 46.846,98 CHF,

- da obrok naknade za leasing iznos neto 449,72 CHF, bruto 548,66 CHF,

- da akontacija naknade za leasing iznosi neto 7.679,83 CHF, bruto 9.369,39 CHF,

- da je ukupna naknada za leasing neto 35.431,09 CHF, bruto 43.225,93 CHF,
- da se naknada obračunava i usklađuje prema indeksu 3MO LIBOR CHF,
- da se obroci naknade za leasing plaćaju u kunskoj protuvrijednosti koristeći prodajni tečaj CHF za devize OTP Banke d.d. na dan plaćanja,
- da je tužitelj naknadu za leasing otplatio u cijelosti 2012. godine,
- da je tužitelj istekom leasinga vratio objekt (vozilo) leasinga tuženiku.

8. Među parničnim strankama je sporno:

- aktivna legitimacija,
- osnovanost tužbenog zahtjeva,
- odnosno jesu li odredbe Ugovora o operativnom leasingu u dijelu kojim je ugovorena primjena valutne klauzule vezane uz tečaj CHF (odredba 5.); kao i odredbe Općih uvjeta operativnog leasinga OL-POK-01 i to 6.3. (o visini kamatne stope prema vlastitim internim aktima tuženika), 6.5. (o plaćanju u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju), te 7.1., 7.2. i 7.3. (o jednostranom usklađivanju naknade), ništetne,
- ima li tužitelj status potrošača,
- radi li se o trgovačkom ugovoru,
- je li je nastupila zastara potraživanja,
- da li se na ovaj spor primjenjuju pravna shvaćanja iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., te odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. i PŽ-7129/13 od 13.06.2014. iz kolektivnog spora potrošača protiv banaka u odnosu na ugovore o kreditima vezanih za CHF.

9. Prije svega treba napomenuti da se na ovaj spor ne primjenjuju pravna shvaćanja iz odluke Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., te odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. i PŽ-7129/13 od 13.06.2014. iz kolektivnog spora potrošača protiv banaka u odnosu na ugovore o kreditu vezanih uz CHF, jer tuženik nije bio stranka u predmetnim postupcima.

9.1. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju broj Revd 2379/2021-2 od 1. lipnja 2021. zauzeo je pravno shvaćanje da se na trgovačko društvo koje nije bilo stranka kolektivnog spora ne mogu primjenjivati odluke iz kolektivnog spora, bez obzira da li se suprotna stranka (tužitelj) tretira trgovac ili potrošač.

9.2. Kako se u ovom postupku, dakle, ne primjenjuju pravna shvaćanja iz naprijed navedenih odluka iz kolektivnog spora jer tuženik nije bio stranka u tim postupcima, to se primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, Zakona o leasingu i Zakona o obveznim odnosima, odnosno sud primjenom navedenih zakona ispituje jesu li odredbe koje se odnosi na valutnu klauzulu sadržanu u potrošačkim ugovorima, kao i odredbe u Općim uvjetima, nepoštene, a time i ništetne.

10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni Ugovor o operativnom leasingu zaključio dana 24.10.2007. izvan svoje poslovne djelatnosti, kojeg je predmet bilo osobno vozilo marke Audi A4, koje je vozilo koristio i u privatne i u poslovne svrhe, a koristili su ga i članovi njegove obitelji. Nije mogao pregovarati o odredbama Ugovora, već mu je tuženik ponudio ugovor po principu „uzmi ili ostavi“ sa unaprijed sastavljenim ugovornim odredbama na koje nije mogao utjecati. Bilo mu je bitno vrijeme otplate. Rečeno mu je da je CHF najstabilnija valuta i da se ne bi trebao bitno mijenjati obrok leasinga. Zaključio je da će sve teći po početnom obroku te ga nitko nije upozorio da će kamatna stopa drastično rasti, kao i da valuta chf nije zaštićena kao valuta eur. Pročitao je ugovor i razumije ugovorne odredbe jer je po struci pravnik, ali mu nije predočena odluka o izmjeni valute i kamate, te mu nisu pojašnjeni parametri izmjena kamatne stope, niti ga upozorili da će kamatna stopa drastično rasti, kao i da valuta CHF nije zaštićena kao valuta eur. Nitko mu nije objasnio na koji način tuženik vrši matematički obračun rata. Sjeća se da mu je prva inicijalna rata bila oko 500 CHF i da je ista tijekom otplate povećana na oko 1.100,00 HRK, te nikada ne bi zaključio taj ugovor da su ga upozorili da će njegova rata toliko drastično narasti. Kada je ugovarao leasing smatrao je da će visina rate i rok trajanja biti takvi i kako su naznačeni u ugovoru koji je potpisao, a nitko mu kod tuženika nije rekao ili ga upozorio da može doći do povećanja obroka koje otplaćivao. Pojašnjava da je pročitao ugovor prije potpisivanja i da su mu bile jasne ugovorne odredbe jer je po struci dipl. pravnik, zna što je valutna klauzula, ali nema stručnih saznanja vezanu za istu jer nije financijski stručnjak i nema saznanja da izračuna povećanje iste, a niti je imao parametra za izračun iste. Nije mogao pregovarati o sadržaju predmetnog ugovora jer isti je bio sačinjen kod tuženika te se ugovorne odredbe kako ih je tuženik unio u ugovor nisu mogle mijenjati. Predmetni ugovor mu je prvi i jedini Ugovor o leasingu koji je zaključio, te prije toga nije imao sklopljene niti ugovore o kreditu. Predmetni ugovor je sklopio kako su mu kod tuženika ponudili kao najpovoljniju opciju. Ne sjeća se da li je mogao sklopiti ugovor u nekoj drugoj valuti. Pretpostavlja da je, ali napominje da su mu kod tuženika predložili sklapanje upravo predmetnog ugovora kao najpovoljnijeg. Poznata mu je razlika između leasinga i kredita. Ne sjeća se da li je vezano uz predmetni ugovor koristio bilo kakva porezna rasterećenja kao odvjetnik.

10.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je isti iskazivao jasno i uvjerljivo, te u skladu sa sjećanjem, a sadržaj iskaza je u skladu sa sadržajem Ugovora o operativnom leasingu.

10.2. Pregledom predmetnog Ugovora o operativnom leasingu (list 9. spisa) sud je utvrdio da je isti zaključio tužitelj kao Primatelj leasinga i kao odvjetnik, da je objekt leasinga vozilo Audi A4 1,9 TDI Premium nabavne vrijednosti 38.399,16 / 46.846,98 CHF, trajanje leasinga 60 mjeseci, ostatak vrijednosti objekta leasinga neto / bruto 13.439,71 / 16.396,45 CHF, da obrok naknade za leasing iznosi neto 449,72 CHF, PDV 98,94 CHF, bruto 548,66 CHF, a ukupna naknada bruto 43.225,93 CHF, koja se obračunava i usklađuje prema indeksu: 3MO LIBOR CHF, da su instrumenti osiguranja bjanko zadužnice tužitelja kao odvjetnika i osobna mjenica tužitelja. Da je Ugovor sastavljen od strane tuženika prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci primatelja leasinga, objekt leasinga, trajanje leasinga, naknade i troškova leasinga. U čl. 5. je ugovoreno da se obroci naknade za leasing plaćaju u kunskoj protuvrijednosti koristeći prodajni tečaj CHF-a za devize OTP Banke d.d. na dan plaćanja.

10.3. Iz Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu (list 14.-18. spisa) koji su sastavni dio Ugovora o operativnom leasingu, proizlazi da je Ugovor o operativnom leasingu pravni posao u kojem primatelj leasinga ne stječe pravo vlasništva na temelju ugovora već samo stječe pravo korištenja objekta leasinga uz obvezu plaćanja naknade za korištenje (leasing) i vraćanja objekta leasinga po isteku leasinga (odredba 2.4.), dok je odredbom 6.3., 6.5., te 7.1.-7.3. Općih uvjeta, ugovorena visina naknade za leasing, plaćanje obroka naknade za leasing u kunsnoj protuvrijednosti u skladu s ugovorenom valutnom klauzulom, da davatelj leasinga ima pravo uskladiti naknade za leasing u slučaju promjene bilo kojeg elementa na temelju kojeg određuje visinu naknade za leasing neovisno o tome kada su se promjene glede tih elementa dogodile. Odredbom 20.1. je propisano da odmah po isteku ugovorenog vremena trajanja leasinga odnosno po raskidu Ugovora o leasingu, Primatelj leasinga dužan je vratiti Davatelju leasinga ili trećoj osobi koju odredi Davatelj leasinga, objekt leasinga u urednom stanju i to svom trošku na mjestu i na način na koji ga Davatelj leasinga pozove da to učini. Uz objekt leasinga Primatelj leasinga je dužan vratiti cjelokupnu standardnu i dodatnu opremu, pribor, ključeve te sve isprave i dokumente nužne za korištenje i stavljanje u promet objekta leasinga. Prilikom vraćanja sastavit će se zapisnik o vraćanju objekta leasinga.

10.4. Čitanjem rješenja Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 22.04.2021. sud je utvrdio da je radi otklanjanja utvrđenih nezakonitosti i nepravilnosti naloženo tuženiku da u ugovorima o operativnom leasingu koji se sklapaju s promjenjivim leasing obrokom vezanim uz određeni promjenjivi parametar, bude jasno određen način obračuna leasing obroka te način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom (trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koji se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi). Ukoliko se ugovara mogućnost promjene leasing rata/obroka koja nije rezultat usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom, u ugovorima o leasingu bude jasno naveden način promjene te objektivni, opravdani i dokazivi razlozi za promjenu, pri čemu je za navedene promjene potrebno zatražiti suglasnost primatelja leasinga.

10.5. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno obrazlagao jer je nesporna među strankama.

11. Nije osnovan istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer da je tužitelj zaključio predmetni Ugovor kao odvjetnik, a tužbu je podnio kao fizička osoba.

11.1. Naime, odvjetnik koji nije osnovao odvjetničko društvo u smislu čl. 27. st. 1. Zakona o odvjetništvu („Narodne novine“ broj 9/94., 117/2008., 50/2009., 75/2009., 18/2011., 126/2021., 98/2025.) uvijek nastupa kao fizička osoba, bez obzira na to što na ugovoru može biti naznačeno njegovo zanimanje. Naznaka "odvjetnik" uz ime i prezime korisnika leasinga, nije pravno relevantna oznaka ugovornog subjekta, već samo podatak o zvanju ugovaratelja. Pravni subjekt ugovora određuje se prema onome u čije ime i za čiji račun je ugovor zaključen, a to je, nesporno, tužitelj kao fizička osoba. Prema odredbi čl. 4. Zakona o odvjetništvu, odvjetnik odvjetničku službu obavlja samostalno, u zajedničkom uredu ili u odvjetničkom društvu u skladu s odredbama toga zakona. Pritom jedino odvjetničko društvo, osnovano od strane dvaju ili više odvjetnika sukladno čl. 27. st. 1. Zakona o odvjetništvu, ima svojstvo pravne osobe. Samim time, odvjetnik koji djeluje samostalno ili u zajedničkom uredu nema pravnu osobnost.

11.2. Pored navedenog, prema odredbi čl. 1. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj 111/1993., 34/1999., 121/1999., 52/2000., 118/2003., 107/2007.) trgovac je pravna ili fizička osoba koja samostalno trajno obavlja gospodarsku djelatnost radi ostvarivanja dobiti proizvodnjom, prometom robe ili pružanjem usluga na tržištu, ako ovim Zakonom nije drugačije određeno. Odredbom iz čl. 1. st. 2. propisano je kako se trgovcima, u smislu citirane odredbe smatraju osobe koje se bave slobodnim zanimanjem uređenim posebnim propisom, samo ako je tako određeno tim propisima. Dakle, budući da Zakon o odvjetništvu ne sadrži takvu odredbu za razliku od primjerice odredbi o odvjetničkim društvima, to odvjetnik pojedinac nije trgovac.

11.3. Stajalište ovoga suda je identično stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci broj Gr 1-290/2018-2 od 5. lipnja 2018. u kojoj se navodi: "Tuženici kao odvjetnici... nisu pravna osoba, a niti obrtnici... Zakonom o odvjetništvu nije propisano da su odvjetnici trgovci pojedinci.", kao i u odluci broj Gr 1-462/2019-2 od 4.06.2020. u kojoj se navodi: „Kako odvjetništvo spada u slobodno zanimanje, a u ZO nema izričite odredbe prema kojoj se odvjetnici smatraju trgovcima, to prema odredbi čl. 1. ZTD odvjetnici pojedinci nisu trgovci pojedinci."

11.4. Slijedom navedenog, odvjetnik koji ne nastupa kroz odvjetničko društvo ne može imati status ni pravne osobe ni trgovca, već isključivo fizičke osobe.

11.5. Budući da je tužitelj kao fizička osoba stranka Ugovora o operativnom leasingu, odnosno primatelj leasinga u smislu čl. 4. t. 3. Zakona o leasingu ("Narodne novine" broj 135/06 - primjena od 21.12.2006. do 4.12.2013.), upravo on je nositelj prava i obveza iz tog ugovora. Aktivna legitimacija u tužbi radi utvrđenja ništetnosti tog ugovora izvodi se iz materijalnopravnog položaja stranke u ugovornom odnosu. Tužiteljev status fizičke osobe, a ne pravne osobe ni trgovca, ne isključuje već upravo utemeljuje njegovu aktivnu legitimaciju u konkretnom slučaju. Slijedom navedenog, prigovor nedostatka aktivne legitimacije je neosnovan.

11.6. Isto tako se ne radi o trgovačkom ugovoru sukladno čl. 14 Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05.) jer trgovački ugovori su ugovori koje sklapaju trgovci među sobom u obavljanju djelatnosti koje čine predmet poslovanja barem jednoga od njih ili su u vezi s obavljanjem tih djelatnosti. Stoga samo odvjetničko društvo koje je osnovano kao javno trgovačko društvo imalo bi status trgovca te stoga sukladno čl. 3. Zakona o trgovačkim društvima, trgovački ugovori su ugovori koje sklapaju trgovci što u konkretnom slučaju nije ispunjeno.

12. Nadalje, prije svega potrebno je napomenuti to da se u konkretnom slučaju ne primjenjuju odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju, jer prema odredbi čl. 3. st. 1. odredbe tog Zakona ne odnose se na ugovore o operativnom leasingu kada u ugovoru nije ugovorena obveza kupnje predmeta leasinga, a iz sadržaja Ugovora o leasingu broj 1001510 od 24. listopada 2007. ne proizlazi da je ugovorena kupnja vozila. Stoga se u konkretnom slučaju imaju primijeniti propisi o zaštiti potrošača iz Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o leasingu, odnosno Zakona o obveznim odnosima.



13. Cijeneći izvedene dokaze sud je utvrdio da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, dana 24. listopada 2007. na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/2007.). Prema odredbi čl. 3. točka 1. toga Zakona, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Prema odredbi čl. 3. točka 2. Zakona o zaštiti potrošača, trgovac je bilo koja osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti ili u okviru obavljanja djelatnosti slobodnog zanimanja.

14. Prema odredbi čl. 88. Zakona o leasingu, pod pojmom potrošač, u smislu ovoga Zakona, podrazumijeva se svaka fizička osoba, primatelj leasinga, koja ima prava i obveze po ugovoru o leasingu.

15. U konkretnom slučaju tužitelj ima status potrošača. Naime, iz njegova iskaza proizlazi da je ugovor zaključio izvan svoje poslovne djelatnosti i da je vozilo koristio i u privatne i u poslovne svrhe, a koristili su ga i članovi njegove obitelji (što isključuje zaključak da je leasing sklopljen isključivo radi profesionalne djelatnosti). Ovdje je potrebno istaknuti to da definicija potrošača iz čl. 88. Zakona o leasingu, ne sadrži nikakav uvjet o svrsi korištenja predmeta leasinga. Stoga je za utvrđenje statusa potrošača po čl. 88. Zakona o leasingu dovoljno kumulativno ispunjenje samo dvaju uvjeta: 1.) tužitelj je fizička osoba (što je sud utvrdio), 2.) tužitelj je primatelj leasinga s pravima i obvezama iz ugovora (nesporno i razvidno iz samog Ugovora). Činjenica da je tužitelj vozilo koristio i u odvjetničke svrhe, po mišljenju ovoga suda, pravno je potpuno irelevantna za primjenu čl. 88. Zakona o leasingu. U odnosu na definiciju potrošača po čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno je „isključivo“ poslovna svrha, ne djelomična, a kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju broj Rev 250/2022-2 od 14. lipnja 2023. zauzeo pravno stajalište:

„Hoće li obrtnik kao fizička osoba uživati zaštitu kao potrošač ovisi o tome je li sporan ugovor zaključio isključivo za obavljanje svoje gospodarske djelatnosti jer u takvom slučaju ne djeluje u pravnom prometu u svojstvu „potrošača“. Stoga će sudovi glede zahtjeva koji se temelje na potraživanju zbog nepoštenih odredbi ugovora o osnovanosti potraživanja odlučivati ovisno o okolnostima svakog pojedinog slučaja ocjenjujući je li sporan ugovor sa spornim ili nepoštenim odredbama sklopljen isključivo u svrhu gospodarske djelatnosti obrtnika ili za mješovitu ili isključivo osobnu svrhu.“

15.1. Naime, u konkretnom slučaju osobno vozilo koje se koristi za odlaske na sud, stranke, ali i za obiteljska putovanja, privatne potrebe, prijevoz djece itd.. ne smatra se korištenjem vozila isključivo u poslovne svrhe. Radi se o tipično mješovitoj upotrebi kakva je kod svih slobodnih zanimanja. Profesionalna svrha ne prevladava, odvjetnik ne koristi vozilo isključivo kao sredstvo za rad (poput npr. dostavnog vozila ili radnog stroja), već ga koristi i u privatnom životu, a koriste ga i članovi njegove obitelji. Stoga kako je Ugovor sklopljen za mješovitu svrhu (poslovnu i privatnu / osobnu / obiteljsku), to ne isključuje status potrošača. Status potrošača gubi se jedino ako je svrha bila isključivo poslovna. Tužiteljev iskaz da je vozilo koristio i obiteljski / privatno i poslovno, znači upravo mješovitu svrhu, a što prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci, ne oduzima status potrošača.

15.2. Presuda Suda EU broj C-410/23 od 8. svibnja 2025. (Pielatak) potvrđuje stajalište ovoga suda za slučajeve dvojne svrhe ugovora, u kojoj se navodi da čak ni djelomična povezanost s profesionalnom djelatnošću automatski ne isključuje status potrošača ako profesionalna svrha nije prevladavajuća.

15.3. Stoga tužitelj uživa zaštitu kao potrošač, budući Ugovor o operativnom leasingu, nije zaključio isključivo za obavljanje svoga slobodnog zanimanja (kao odvjetnik). Također, odredba čl. 5. st. 4. Zakona o leasingu, potvrđuje da pri operativnom leasingu...primatelj leasinga nema ugovorenu opciju kupnje, a rizici i koristi povezani s vlasništvom na objektu leasinga većim dijelom ostaju na davatelju leasinga., a što samo po sebi govori da je svrha korištenje, a ne stjecanje poslovne imovine.

16. Člankom 35. st. 1. Zakona o leasingu, propisano je da se ugovorom o leasingu obvezuje davatelj leasinga pribaviti objekt leasinga od dobavljača objekta leasinga i primatelju leasinga odobriti pravo korištenja tog objekta leasinga na određeno razdoblje, a ovaj se obvezuje plaćati mu za to određenu naknadu.

16.1. Obveze tužitelja kao primatelja leasinga, propisane su odredbom čl. 43. Zakona o leasingu, te je jedna od osnovnih obveza primatelja leasinga da plaća davatelju leasinga naknadu u iznosima, rokovima i na način određen ugovorom o leasingu (stavak 2.).

17. Prema odredbi čl. 36. st. 4. Zakona o leasingu, ugovor o leasingu mora biti napisan na pregledan i razumljiv način primatelju leasinga.

18. Prema odredbi čl. 269. Zakona o obveznim odnosima, objekt ugovorne obveze je činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju (stavak 1.). Činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva (stavak 2.).

18.1. Prema odredbi čl. 270. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

18.2. Prema odredbi čl. 271. Zakona o obveznim odnosima, činidba je nedopuštena ako je protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva.

18.3. Prema odredbi čl. 272. Zakona o obveznim odnosima, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi (stavak 1.). Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan (stavak 2.).

18.4. Prema odredbi čl. 296. Zakona o obveznim odnosima, ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela (stavak 1.). Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive (stavak 3.).

19. Prema odredbi čl. 96. st. 1., 2. i 4. Zakona o zaštiti potrošača, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežnu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (1.); smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (2.), ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (4.).

19.1. Prema odredbi čl. 98. Zakona o zaštiti potrošača, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

19.2. Prema odredbi čl. 102. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, nepoštena ugovorna odredba je ništetna (stavak 1.). Ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe (stavak 2.).

20. Sukladno navedenom, u okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

21. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi takve ugovorne odredbe bile prihvaćene da se o njima pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sporne odredbe ne sadrže nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se odnose, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na te odredbe u pojedinačnim pregovorima.

21.1. Također, kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

22. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22.1. Odredbom članka 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, propisano je kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

22.2. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 102. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača. Štoviše iz čl. 324. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

23. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača, jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

24. Također je potrebno napomenuti to da unatoč tome što je ugovaranje valutne klauzule dopušteno jer tako proizlazi iz članka 22. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, odredba u Ugovoru o operativnom leasingu prema kojoj se visina obroka veže uz tečaj valute švicarski franak u vrijeme plaćanja obroka tako da primatelj leasinga u cijelosti snosi rizik promjene tečaja, ne bi se mogla izuzeti od primjene Direktive 93/13 i ne može se isključiti ispitivanje njezine nepoštenosti, jer valutna klauzula sadržana u odredbi članka 22. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, nije i ne bi smjela biti izvor neravnoteže između prava i obveza stranaka bilo kojih ugovora pa tako niti ugovora o kreditu kao potrošačkih ugovora, kako je to smatrao i Ustavni sud Republike Hrvatske u rješenju broj U-I/392/2011. od 13. prosinca 2016.

25. Sukladno citiranoj odredbi čl. 96. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, u konkretnom slučaju, na tuženiku je bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama, a tuženik u provedenom postupku nije dokazao tu činjenicu. Štoviše, tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, npr. saslušanje u svojstvu svjedoka zaposlenika tuženika koji je sudjelovao u sklapanju predmetnog Ugovora, a iz kojih bi dokaza da su izvedeni, sudu bilo moguće zaključiti da su tužitelju pri sklapanju Ugovora, zaposlenici tuženika suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi.

26. U odnosu na spornu činjenicu jesu li stranke pregovarale oko odredbe 5. Ugovora, odnosno odredbi 6.3., 6.5., 7.1.-7.3. Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu, odnosno je li tužitelj imao utjecaj na sadržaj tih odredbi, sud je saslušao tužitelja koji u odnosu na navedeno u svom iskazu navodi da nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama (dakle i o odredbama Općih uvjeta koji su sastavni dio Ugovora), Ugovor mu je dan na potpis unaprijed sastavljen po principu "uzmi ili ostavi", nitko mu nije objasnio parametre koji utječu na promjenu tečaja, niti na koji način tuženik vrši matematički obračun obroka koje je otplaćivao, te da je bio upozoren da

mu obrok može porasti sa početnih 500,00 na 1.100,00 kn, sigurno ne bi sklapao Ugovor. Iako su mu ugovorne odredbe kao pravniku bile jasne, nema stručnih saznanja vezano za valutnu klauzulu da bi znao izračunati povećanje obroka, niti je imao parametre za izračun obroka.

26.1. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi da istom nije ništa pojašnjeno u vezi spornih ugovornih odredbi, te da se o tim odredbama nije moglo pregovarati, već je tužitelju ponuđen na potpis gotov, unaprijed sastavljen Ugovor po principu „uzmi ili ostavi“. Nije mu rečeno ništa o rizičnosti valute CHF, iz čega onda slijedi da tužitelj nije dobio potpunu i jasnu informaciju o rizicima ugovaranja najma vozila vezanu uz tečaj CHF te mogućnosti rasta tečaja u toj mjeri da značajno opterećuje plaćanja leasing obroka. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora o kojoj tužitelj nije mogao niti pregovarati.

26.2. Kako je Ugovor o leasingu bio unaprijed formuliran od strane tuženika, pa se u smislu odredbe čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača, smatra da se o prijepornim odredbama Ugovora o operativnom leasingu i Općih uvjeta koji su sastavni dio toga Ugovora (naime Opći uvjeti su po svojoj naravi tipski unaprijed formulirani dokument), nije pojedinačno pregovaralo, radi čega su te odredbe nepoštene. Pri tom nije od utjecaja to što je tužitelju očito bilo poznato kako je ugovorena valutna klauzula, jer se radi zapravo o neodređenoj formulaciji vezanoj za Odluku tuženika. Naime, tužitelju je na temelju takvih ugovornih odredbi bila poznata obveza, no nije bio i upoznat s osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje iznosa u budućem razdoblju, tako da predmetna obveza u Ugovoru nije bila određena, niti odrediva, a što je suprotno i čl. 36. st. 4. Zakona o leasingu.

26.3. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom, a tuženik tužitelju nije na valjan i razumljiv način objasnio postupak formiranja vrijednosti tečaja CHF u odnosu na kunu, odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog razdoblja leasinga, a na temelju čega bi on kao potrošač mogao spoznati učinke koji će za njega u budućnosti proizaći iz takvih ugovornih odredbi, a tužitelj prilikom sklapanja Ugovora kao potrošač, nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima je ovisilo kretanje tečaja CHF u odnosu na kunu, to je očito u pitanju ništetna ugovorna odredba u smislu odredbe čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Naime, tuženik je tužitelju trebao na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti spornu odredbu Ugovora, kako bi on mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu Ugovora o kojima tužitelj zasigurno nije bio u poziciji pregovaranja. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači kako su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pritom računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

26.4. Naime odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF ne sadrže bilo kakav kriterij, bilo kakav parametar niti bilo kakav precizan način utvrđivanja promjene tečaja CHF o kojem bi također tužitelj kao potrošač bio informiran u vrijeme i prilikom sklapanja ugovora.

26.5. Da bi sporne odredbe Ugovora o operativnom leasingu bile lako razumljive, iste su trebale sadržavati jasno naznačene i objašnjene razloge te kriterije za promjenu valutne klauzule vezane za CHF, tako da je tužitelj kao potrošač na temelju tih jasnih i razumljivih kriterija u vrijeme sklapanja ugovora, mogao jasno predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a cijeneći sadržaj sporne odredbe Ugovora o operativnom leasingu od 24.10.2007. isto konkretno nije slučaj, jer tužitelj na temelju sadržaja spornih odredbi, po ocjeni ovoga suda, nije ni mogao, niti je bio u mogućnosti procijeniti potencijalno značenje ekonomskih posljedica koje za njega proizlaze ugovaranjem navedenih odredbi Ugovora te Općih uvjeta kao sastavnog dijela Ugovora, obzirom da u tim ugovornim odredbama nisu na transparentan način objašnjeni razlozi i mehanizmi promjene valutne klauzule, niti su dani točni, jasni i razumljivi kriteriji vezano uz koje se veže promjena tečaja CHF, već se sve prepušta isključivo odlukama tuženika kao davatelja leasinga, te druge i jače ugovorne strane u odnosu na potrošača; pa je nedvojbeno da te odredbe nisu lako razumljive, te su odredbe koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja stvaraju značajnu neravnotežu u odnosima između stranaka zbog čega su iste nedopuštene.

26.6. Naime, odredba o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, jedna je od temeljnih ugovornih odredbi, a ista je u konkretnom slučaju cijeneći sadržaj spornih odredbi, među strankama zaključenog ugovora, ovisna isključivo o odluci tuženika kao druge i jače ugovorne strane, a bez da su u sadržaju ugovora istodobno precizno određeni uvjeti i kriteriji promjenjivosti valutne klauzule te kriteriji za koje se veže promjena, pa takve ugovorne odredbe u svakom slučaju uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

26.7. Kao mjerilo ponašanja na strani potrošača, po ocjeni ovoga suda, treba biti ponašanje prosječnog čovjeka ili prosječnog potrošača, a kao mjerilo ponašanja na strani tuženice kao banke, mora biti ponašanje urednog i savjesnog gospodarstvenika.

26.8. Prema tome, kako prilikom sklapanja ugovora potrošaču moraju biti priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaj na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti osobito ukupnu cijenu svog zajma (leasinga), tuženik je trebao informirati tužitelja o tome da snosi rizik od pada valute u kojoj ostvaruje dohodak, a što može ugroziti mogućnost plaćanja obroka leasinga, s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i s tim povezane rizike leasinga u stranoj valuti.

26.9. Pri tome, valja posebno naglasiti i kako je predmetni Ugovor o operativnom leasingu, dvostrani pravni posao, te se na njega primjenjuju temeljna načela obveznog prava, kao što su načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo dužnosti njihove suradnje, načelo jednakih vrijednosti činidbe, načelo savjesnosti i poštenja i načelo zabrane zlouporabe prava sukladno čl. 4. Zakona o obveznim odnosima.

27. U odnosu na odredbe 6.3., 6.5., 7.1.-7.3. Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu, potrebno istaknuti da prema odredbi čl. 295. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Dakle, po mišljenju ovoga suda, opći uvjeti nisu predviđeni za pregovaranje, već su instrumentom masovne ugovornosti, a

ne individualne pogodbe. Stoga sam naziv "opći uvjeti" logički i pravno znači da se o njima nije pregovaralo, a niti je tuženik suprotno tomu dokazao u ovom postupku.

27.1. Naime, odredba 6.3. Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu, koja određuje visinu kamatne stope prema vlastitim internim aktima davatelja leasinga, bez ikakvog objektivnog kriterija, indeksa, tržišnog parametra ili gornje granice, čini visinu primateljevih novčanih obveza potpuno ovisnom o tuženikovu jednostranom nahođenju. Stoga je takva odredba nepoštena u smislu čl. 97. st. 1. alineja 11. Zakona o zaštiti potrošača, jer se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga. U odnosu na odredbu 6.5. Općih uvjeta (plaćanje u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju), kao što je obrazloženo, Ugovor ne sadrži precizan način obračunavanja novčanih anuiteta u CHF i njihove naplate u kunskoj protuvrijednosti, nisu određeni nikakvi egzaktni i jasno definirani parametri za taj obračun, a tužitelju nije objašnjena metodologija ni raspon mogućih promjena tečaja, pa je stoga i ta odredba nepoštena i posljedično ništetna. U odnosu na odredbe 7.1.-7.3. Općih uvjeta (jednostrano usklađivanje naknade) koja propisuje pravo tuženika na jednostrano mijenjanje visine novčane obveze tužitelja, a koja se smatraju nepoštenim u smislu citirane odredbe čl. 97. st. 1. alineja 11., te alineje 13. kojom je određeno da je nepoštena odredba kojom se cijena robe ili usluge utvrđuje u vrijeme isporuke robe, odnosno pružanja usluge ili odredba kojom se trgovcu dopušta povećanje cijene, u oba slučaja ne priznajući pritom potrošaču pravo na raskid ugovora, ako je stvarna cijena znatno viša od cijene dogovorene u vrijeme sklapanja ugovora. Ove odredbe su ništetne i sukladno čl. 296. st. 1. Zakona o obveznim odnosima.

28. Prema odredbi čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (stavak 1.); ali ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen, ništetnost se ne može isticati (stavak 2.), a koji posebni uvjeti u ovom slučaju nisu ispunjeni

29. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim odredbu 5. Ugovora o operativnom leasingu, te odredbu 6.3., 6.5. i 7.1.-7.3. Općih uvjeta ugovora o operativnom leasingu, kao pod I.-IV. izreke.

30. Ovdje treba naglasiti da predmetne odredbe nisu utvrđene ništetnima, jer da bi bile protivne prisilnim propisima, već su utvrđene ništetnima, jer se o istima nije pregovaralo.

31. Na okolnost utvrđenja visine zahtjeva, sukladno čl. 258.-260. Zakona o parničnom postupku, provedeno je financijsko – knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku financijske struke Financije LB d.o.o., a zadatak vještaka je bio utvrditi preplaćeni iznos u utuženom periodu po osnovi razlike valutne klauzule u svakom leasing obroku na način da se izračuna razlika između početnog tečaja CHF i svih naknadnih uvećanja tijekom utuženog perioda, uz napomenu da se kamatna stopa i otplata anuiteta ugovara kod financijskog leasinga, a što ovdje nije slučaj.

31.1. Vještak u svom nalazu i mišljenju od dana 6. studenog 2025. navodi da je tijekom cijelog perioda trajanja leasinga tužitelj bez uključenog iznosa PDV-a na tečajnu razliku platio više na ime tečajne razlike ukupno 26.954,37 HRK (kolona 16. Tablica 3 na listu 145. spisa), odnosno 3.577,46 eura (kolona 19). Ukoliko se navedenim tečajnim razlikama na plaćene naknade leasinga doda PDV koji je tužitelj plaćao na iste naknade leasinga, tada je tijekom cijelog perioda trajanja leasinga

tužitelj platio više na ime tečajne razlike sa uključenim PDV-om ukupno 33.271,68 HRK / 4.415,92 eura.

31.2. Sukladno nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj je podneskom od dana 19. siječnja 2026. preinačio tužbu te sada umjesto iznosa od 3.531,21 eura traži 4.415,92 eura sa zateznim kamatama od dana plaćanja obroka pa do isplate.

31.3. Tuženik je na ročištu od dana 12. svibnja 2026. izjavio da nema primjedbe na matematički izračun vještaka i ne predlaže da se isti poziva na ročište radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja.

31.4. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, te je nalaz i mišljenje izradio sukladno zadatku suda, time da stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka.

32. Kako se tuženik na ročištu od dana 12. svibnja 2026. protivio preinaci tužbe, sud je na istom ročištu donio rješenje kojim dopušta preinaku tužbe, sukladno čl. 190. st. 3. Zakona o parničnom postupku, smatrajući da je preinaka svrsishodna za konačno rješenje odnosa između stranaka.

32.2. Međutim, ovdje treba napomenuti to da je tužitelj već u tužbi na ime isplate zahtijevao iznos od 3.531,21 eura i zadržao pravo konačno postaviti tužbeni zahtjev za isplatu nakon provedenog vještačenja, a taj iznos je konačno i postavio tužbenim zahtjevom nakon izračuna financijsko-knjigovodstvenog vještaka, povećavši zahtjev na 4.415,92 eura. Imajući u vidu da se tako preinačeni tužbeni zahtjev zasniva na istom činjeničnom stanju, time nije došlo do promjene činjeničnih navoda u tužbi, već je tužba preinačena nakon provedenog vještačenja, to se tužena takvoj preinaci (neprava preinaka) u smislu odredbe čl. 191. st. 2. Zakona o parničnom postupku ne može protiviti. Ali i pored navedenog, sud je, kako je navedeno, donio rješenje kojim dopušta preinaku tužbe u ovoj pravnoj stvari.

33. Prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema iznesenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., a isto tako izraženom i u brojnim revizijskim odlukama (Rev 953/2020-2 od 11.01.2023., Rev 1053/2022-2 od 31.01.2023., Rev 210/2023-2 od 20.09.2023., Rev 452/2022-2 od 11.10.2023. i dr.): „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“.

33.1. Slijedom navedenog, kako u konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom kao prethodno pitanje riješeno pitanje ništetnosti odredbi 5. Ugovora o operativnom leasingu, te odredbi 6.3., 6.5. i 7.1.-7.3. Općih uvjeta, to zastarni rok od pet godina, propisan odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima, nije protekao.

33.2. Treba istaknuti da je navedeno pravno shvaćanje reafirmirano i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“



34. Sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema stavku 3. istog članka, obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

34.1. Sukladno odredbi čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

34.2. Također, sukladno odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

34.3. Slijedom navedenog, sud je na ime preplaćenog iznosa zbog ništetnosti odredbi Ugovora o operativnom leasingu i Općih uvjeta, tužitelju dosudio na iznos od 4.4.415,92 eura zatezne kamate od plaćanja svakog obroka pa do isplate kao pod V. izreke, u visini stope zatezne kamate propisane čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima,

35. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod I.-V. izreke.

36. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, prema kojoj stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

36.1. Tužitelj je podnio zahtjev za naknadu parničnog troška od 2.288,57 eura.

36.2. Zahtjev tužitelja je osnovan do iznosa od 2.038,57 eura, koji se sastoji od troška zastupanja po punomoćnici odvjetnici na ime sastava tužbe od 200,00 eura (Tbr. 7.t.1.), podneska od 10.02.2025., 12.05.2025., 19.01.2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 8.t.4.), zastupanja na ročištu od 1.07.2025. i 12.05.2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 9.t.1.), a na ročištu za objavu presude od 18.06.2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9.t.3.), obračunatog PDV-a od 325,00 eura (Tbr. 46.), plaćene pristojbe na tužbu od 40,88 eura, te pristojbe na presudu od 40,88 eura, kao i plaćenog predujma za vještačenje od 331,81 eura, a što je u skladu s navedenim tarifnim brojevima, u vezi s Tbr. 52. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023., 107/25.), te čl. 151., čl. 155. i čl. 164. st. 1. – 4. Zakona o parničnom postupku, radi čega je odlučeno kao pod VI. izreke.

36.3. Preostali zahtjev tužitelja za naknadu troška od 250,00 eura nije osnovan, a odnosi se na sastav odgovora na žalbu tuženika, jer se ne radi o nužnom trošku u smislu odredbe čl. 155. st. 1. Zakona o parničnom postupku, radi čega je odlučeno kao pod VI. Izreke.

U Osijeku, 18. lipnja 2026.

Sutkinja  
Kamelija Matijašević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda nadležnom županijskom sudu. Stranci koja nije uredno obaviještena o datumu objave presude, rok za izjavljivanje žalbe teče od dana primitka presude.

Dostaviti:

1. Punomoćnici tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-038e3**

Kontrolni broj: **05604-a6937-dc15a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.